

פרל אמא של ניל מספרת: כשהגענו מרודזיה לכפר הנשיא, בלינדה היתה בת 12, וניל היה בן 9 שנים. חשוב לי לציין שהיו לנו חיים נפלאים ברודזיה – גן עדן ממש. את ההחלטה לעזוב שם קיבלתי כשהתחילו המהומות עם השחורים והתחלנו לחיות בפחד. ברודזיה לכל אחד מהילדים היה את המקום שלו את החברה שלו, פה במשק בלינדה וניל מאוד התקרבו האחד לשני, הם הפכו להיות ממש חברים טובים. בלינדה הצטרפה לכיתת עופרי, וניל נכנס לכיתת היובל. בכיתת היובל הם היו שלושה בנים ו-13 בנות

את הידיעה הנוראה קיבלתי כשהייתי בעבודה במרכולית. פתאום מישהו מהצבא בא ואמר לי שאני צריכה לנסוע איתו לטבריה כי ניל במצב קשה. הגעתי לחניה בלינדה כבר הייתה שם נכנסנו למונית ונסענו. בטבריה עצרנו והאיש צבא ירד לטלפן. מאוחר יותר הבנתי שהוא פשוט התקשר לביה"ח לשאול אם ניל עדיין בחיים, והמשכנו לנסוע לתל-השומר. כשהרופא ניגש אלינו שאלתי אותו שוב ושוב אם ניל חי, אני כנראה צעקתי; איפה הבן שלי, ואז כל מה שאני זוכרת שהאחות נתנה לי ווליום, לא קיבלתי תשובה ונסענו חזרה הביתה. הייתי בשוק. הגענו הביתה וזה היה שבוע נורא. בלינדה וניל תמיד היו מאד מאד קרובים והיה לה נורא קשה. היום כבר עברו 20 שנה מאז האסון, ומה שאני זוכרת זה בעיקר את בנות כיתת יובל שלא עזבו אותי, את גבי טנא ודריה ו... הילדים של כיתת יובל היו אצלי בבית כל ימי השבעה, ואחר כך תמיד באו ותמכו כל השנים עד היום. אני יכולה רק להגיד שהבנות האלה מאוד מאוד קרובות אלי, הם ממש הילדים שלי.

היו הרבה שנים מאוד מאוד קשות, היה הרבה כאב וצער. אבל מאז שנולד גל הנכד שלי – החיים השתנו. גל נתן לי חיים. אני לא יכולה לראות את עצמי בלי בלינדה וגל. ובלינדה היא פשוט בת כל כך טובה - נפלאה.

אני שמחה שאנשים זוכרים ועושים טכסים ביום הזיכרון, אבל לי קשה עם הטקסים האלה. בשבילי האבל הזה הוא אבל פרטי ואני פשוט מעדיפה להיות עם המשפחה שלי. ביום השנה וביום הזיכרון אנחנו הולכים לבית הקברות, ונזכרים בחיים שלנו ביחד, כמו למשל; איך ניל אהב מאד לעבוד בכותנה על הג'ון-דיר, קרוב להרולד וולאך, הוא באמת אהב את האדמה. ואנחנו נזכרים גם בחיוך בדברים שניל אמר, שניל עשה. סך הכל אני שמחה להגיד שהאסון הגדול והאבל הנורא השתנו במשך השנים, הזכרון הוא לא שחור יותר. הזיכרון הוא חלק מהביחד שלנו בשיחות על זיכרונות מהחיים, על מה שיש ומה שהיה.